

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

จะบอกว่าเรามาแสวงหา อุตส่าห์มาหาคะ มีโยมเขามาถาม “พี่น ! พี่นว่าตัวเองจะ
ได้ทองคำ ๒ ไห แล้วมันอยู่ข้างๆ ไร จะไปขุดใหม่” อยากไปขุดใจจะขาด แต่ไม่กล้า
ไป

แล้วมาปรึกษาเราว่า “ควรไปขุดใหม่”

เราบอกว่า “ไม่ควรหรอก !”

ทรัพย์ในดินสินในน้ำ ถ้าเราทรัพย์ในดินสินในน้ำ มาทำมาหากินนะมันเป็นของ
จริงๆ อันนั้นไปขุดมันเป็นเวรเป็นกรรม มันไม่รู้ว่ามีใครฝังเอาไว้ชาติใดก็แล้วแต่ เพราะ
ในสมัยโบราณมันไม่มีธนาคาร

นั่นคุณสิ อย่างโตเทยพราหมณ์ ทำมาหากิน แล้วเอาทองคำไปฝังเอาไว้ พอฝังไว้..
เพราะเป็นคนฝังตัวเอง ไม่มีคนรู้หรอก พอตายไป ไปเกิดเป็นสุนัข แล้วไปเฝ้าอยู่นั้น
แหละ พระพุทธเจ้าบิณฑบาตไป ตอนเป็นพราหมณ์เป็นคนตระหนี่มาก คนเก็บหอม
รอมริบไง ก็เก็บไปฝัง.. เก็บไปฝัง ไม่ทำบุญ เวลาพอตายไปแล้วเป็นสุนัขมาเฝ้า

ด้วยสายบุญสายกรรม พอพระพุทธเจ้าบิณฑบาตไป ก็มาเห่า พระพุทธเจ้าว่า

“โทเทยพราหมณ์ ! เธอเป็นมนุษย์ก็ตระหนี่ เป็นสุนัขก็ตระหนี่”

ที่นี้คนใช้ไต่ยาก็ไปฟ้องลูกชาย ลูกชายหาว่ามาเรียกชื่อพ่อว่าเป็นสุนัข ก็โกรธ
มาก ก็ไปต่อว่าพระพุทธเจ้าที่วัด

พระพุทธเจ้าก็ว่า พิสูจน์กันใหม่ เพราะมันฝังชาติใหม่ๆ ไปกลับบ้านเลย ให้
เรียกว่าพ่อ ปลอบประโลมให้ดีเลย แล้วเอาอาหารให้กินอย่างดี แล้วขอ.. บอกพ่อ.. ขอ

ไ้โททองคำ พอกินเสร็จจะ กินเสร็จแล้ว.. เรียกสุนัขว่า “พ่อ” อุบัติจากอย่างดีเลย แล้วก็บอกขอทองคำ มันร้องอึ้งๆ แล้วก็วิ่งไปนะ อยู่ในพระไตรปิฎก อยู่ธรรมดาด้วย

ไปถึงก็ไปคุยๆ ตะกุกๆ พอตะกุก ลูกชายก็สั่งให้คนใช้ขุด ไ้โททองคำ ! ไ้โททองคำ ! ทั้งนั้นเลย ไ้โททองคำทั้งนั้นนะ ในสมัยโบราณเขาฝังกันไว้ เราฝังกันไว้เองก็ได้ ใครไม่เชื่อก็แล้วแต่ เราเชื่อของเรา สมบัติที่เราสร้างกันไว้

ดูสิ ดูอย่างยายกั้งที่อยู่ที่หนองผือ นะ นั่งสมาธิไป แล้วเห็นตัวเองไปเกิดในท้องของหลาน แล้วไปถามหลวงปู่ว่า “นี่คืออะไร”

หลวงปู่มันบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นต้องไปเกิดในท้องของหลาน”

“ถ้าอย่างนั้นจะแก้อะไร”

“แก้โดยให้กำหนดจิต ให้ทำสมาธิขึ้นมา แล้วเอาจิตนั้นตัด”

พอเอาจิตนั้นตัดปั๊บ ! หลานก็แท้ง จะบอกว่า เราสร้างไว้ เราเป็นย่า แล้วก็ไปเกิดในท้องของหลาน แล้วเป็นย่า เป็นพ่อ เป็นแม่ สมบัติเราสร้างไว้หรือเปล่า บ้านเราสร้างไว้หรือเปล่า แล้วเราตายไป ไปเกิดเป็นลูกเป็นหลานขึ้นมา เราก็เกิดไปใช้สมบัติเดิมเรานั้นไง เราสร้างไว้เองนะ ตระกูลนี้เราสร้างไว้เอง เราทำไว้เอง แล้วเราก็ตายไป แล้วเราก็ไปเกิดในตระกูลนั้น แล้วเราก็ไปใช้สมบัติเราอีก

นี่สายบุญสายกรรมใช่ไหม นี่ทรัพย์ในดิน สินในน้ำ เรบอกเขาว่า

“อย่าไปเอาเลย ทำมาหากินของเราดีกว่า ไ้โน้นมันเป็นอดีตไปแล้ว”

พวกเราก็อยากได้ลาภใช่ไหม อยากได้ทองคำลอยๆ มา แล้วเราไปเอามาทำไม ได้ลอยๆ มันมีนะ มันมีบุญมีกรรมกันไป ต้องมีกันไป แล้วเราจะไปสร้างทำไม เราเอาปัจจุบันธรรมปัจจุบันเราแก้ไขเราตรงนี้ แล้วนี่เราพูดถึงสิ่งที่เราทำเอาไว้ที่เราไม่รู้เรื่องเลย ถ้าย้อนอดีตบุพเพนิวาสานุสติญาณมันย้อนได้ มันย้อนตรงนี้ได้ คนเกิดมานี้ เมื่อชาติที่แล้วเป็นอะไร.. เป็นอะไร.. แล้วพูดไปได้ไหม

พูดไปนะ เชื่อก็ได้ หรือไม่เชื่อก็ได้ มันเป็นคาบสองคมทั้งนั้น แต่ถ้าเรารู้ของเราจริงแล้ว เราารู้ถึงทัศนคติของเรา เราารู้ถึงความคิดเรา เราปรารถนาอะไร เราทุกข้ออะไร อธิบายให้คนอื่นฟังสิ เขาจะรู้อะไรกับเราไหม มันเรื่องของเรทั้งนั้นนะ แล้วเรามาแก้ของเราที่นี่

เราถึงมาวัดกันไง เรามาวัดเห็นไหม เรามาอยู่ที่สงบสงัด เรามาค้นหาตัวเองนะ เราอยู่ข้างนอก เราอยู่ในสังคม อยู่ในที่คลุกคลี มันอุ่นใจใจ มีเพื่อน มีฝูง มีอะไรไปนะ มันเคลื่อนไหวนี้ ก็เลศเต็มหัวใจ พอเรามาอยู่คนเดียวมันต้องคิดแล้วนะ.. ต้องคิดแล้วนะ มันวิตกกังวลนะ มันมีอะไร ความคิดเรามันจะเปิดหมด

เพราะมีลูกศิษย์เยอะ ลูกศิษย์ภวานามา เราจะถามเอ็งทำอาชีพอะไร ถ้าอาชีพ สัมมาอาชีพนะ ภวานาไป เออ ! มันก็ไปของมันไปอย่างนี้ ลุ่มๆ ดอนๆ อย่างนี้

แต่ถ้าใครมีอาชีพ ในทางที่ว่าจะต้องสร้างบุญสร้างกรรมอะไรมาเยอะ เวลา ภวานาไป มันจะออกมาเอง เหมือนกับโยม เวลาเราต้องคิดถึงเด็ก สมัยที่เราเป็นเด็กเป็นอย่างไร เราทำอะไรของเราในสมัยที่เป็นเด็ก เวลาเรานั่งไป มันจะพ่นออกมา มันจะรื้อออกมาๆ แล้วถ้าเรามีสตินะ เราก็ปลงตกใจ

นี่ก็คือเวรคือกรรม มันเป็นอดีตประวัติศาสตร์ไซ้ใหม่ เราไปแก้ไขอะไร ถ้าไม่แก้ไขอะไรปั๊บ เราถึงต้องแก้ไขในปัจจุบัน

เราก็เป็น ! เวลาเราเป็นนั่งภวานาไปๆ เมื่อก่อนนะ ก็ภวานากันดีๆ มีอะไรก็แล้วแต่ มันจะมาโดนเราหมดเลย โดนหมดเลย เอ้ ! มันเป็นเพราะอะไร.. มันเป็นเพราะอะไร เป็นเพราะตอนเป็นวัยรุ่น มันก็แก้พอสมควร มันก็ไปกับเขานั้นแหละ

ดูอย่างเช่น หลวงปู่ที่วัดอโศการาม ท่านไปอยู่ที่วัดอโศฯ เห็นไหม ไปนั่งที่ริมทะเล แล้ว โอ้โฮ.. ยุงทะเลนะ มันมาที่เป็นลูกๆ ท่านนั่งเฉยๆ ให้มันกัดนะ พอกลับมา จีวรนี้เลือดแดงไปหมดเลย นี่ใช้มัน ! ใช้มัน ! แต่พวกเรายอมใช้ใหม่ ถ้าเรายอมใช้เวลาเรานั่งขึ้นมา มันมีกรรม อย่างที่ว่า มันมีของใครของมันนะ

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ ปีแรกเลยที่ไปสร้างวัดให้หลวงปู่เจี๊ยะ มันเป็นทุ่งนา อยู่ปทุมฯ มันเป็นทุ่งนาทั้งหมดเลย แล้วน้ำมันท่วมใหญ่ ภูเขาหน้า.. มันเป็นแบบว่าเขายก

ร่องไขใหม่ แถวนั้นยกร่อง งูเห่าเป็นๆ นะ แล้วพวกอาชีพเขาจับงูไปให้สถานเสาวภา
มันเอาถุงปุ๋ยมาจับนะ คนหนึ่งมันแบกที่หนึ่ง ๒-๓ ถุงปุ๋ย

งูเห่านะ..! เวลาน้ำมันท่วม ท้องน้ำมันท่วม มันจะหนีไปไหน มันก็หนีเข้ามาที่
คันทานะ เราจะบอกว่างูมันมากขนาดนั้น เขามาจับกันที่ถุงปุ๋ย ๒-๓ ถุงกันเลย แล้วเรา
คิดดูเราอยู่ที่นั่น มันจะกัดเราไหม ทำไมมันไม่มีกัดพระเลย

เราไปอยู่ในป่า อยู่กับเสือ อยู่กับสัตว์ต่างๆ มันกินคนไหม มันต่างคนต่างอยู่ ต่าง
คนต่างเป็นไป เว้นแต่มีกรรม ! ที่มีกรรม จะบอกว่ามันไม่มี ไอ้สัตว์ร้ายนี้มันไม่มีเลย..
ไม่ใช่ ! มันก็มีของมันอยู่ แต่มันไม่ทำเราหรอก มันไม่ทำเราหรอก ถ้ามันจะทำกันมันก็
ต้องมีเวรมีกรรมต่อกัน เนาะ ถ้ามันไม่มีเวรมีกรรมกัน มันก็จะไม่ทำเรา แต่เราไปตกใจ
.. ไปวิตกกังวลเอง มันก็เป็นทุกข์ของเราไขใหม่

เวรกรรมมันมี เรามาแสวงหาของเรา เราจะมาประพฤติปฏิบัติของเรา เราเชื่อ
เวรเชื่อกรรม เราสร้างเวรสร้างกรรมมาขนาดไหน ถ้าเราเชื่อที่นี้ปั๊บ เราจะไม่ต้องวิตก
กังวลอะไรเลย ถ้าถึงมันเป็นไปนะ ถ้าเรามีเวรมีกรรมมันจะอยู่ที่ไหนก็เป็น ไปอยู่ที่
ไหนก็หลบไม่พ้นหรอก มันก็เป็น มันเป็นสภาวะแบบนั้นนะ แต่มันแก้ไขได้ไหม... ได้
! กรรมนี้แก้ไขได้

ถ้ากรรมแก้ไขไม่ได้นะ พระอรหันต์เกิดไม่ได้ เพราะเราเกิดมา อวิชชาทั้งนั้นละ
คนเกิดมาจากกรรม แล้วมันแก้ไขไม่ได้ มันจะสิ้นกรรมได้อย่างไร เป็นพระโศดบัน เป็น
พระสัทธาคามิ พระอนาคามี มันแก้กรรมได้แล้ว เพราะอะไร

เพราะถ้าเราเป็นปุถุชน เราต้องเกิดต้องตายไม่มีต้น ไม่มีปลาย อย่างพรรณไม้ ถ้า
มันไม่ตาย เราลงดินไปแล้วมันต้องเกิดแน่นอน จิตมันยังมีกิเลสอยู่มันเกิดแน่นอน ไม่มี
ต้น ไม่มีปลาย คือมันหมุนตลอดไป พระโศดบันเกิดอีก ๗ ชาติเท่านั้นแล้ว อย่างมาก
อีก ๗ ชาติเท่านั้นเห็นไหม พระโศดบัน พระสัทธาคามิ พระอนาคามี...

พระอรหันต์นี้ ไม่เกิดอีกแล้ว ถ้าไม่เกิด มันแก้กรรมได้อย่างไร... มันแก้กรรม
ด้วยการภาวนา มันแก้กรรมด้วยเรากำหนดพุทโธ กำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะมัน
ไปล้างให้สะอาด

ถ้าไปแก้ด้วยการอ่อนวอน มันแก้ได้อย่างไร คือมันทับซ้อนไขว้ใหม่ คือว่ามัน
กรรมเก่ากรรมใหม่ไง อย่างเช่น เราไปจุดสมบัติ มันต้องสืบต่อว่าอย่างนั้นเถอะ มันมี
เหตุมีปัจจัย ถ้ามีเหตุมีปัจจัย มันต้องสืบต่อไป

ฉะนั้นเราตัดเหตุตัดปัจจัยซะ คือเราไม่ไปยุ่ง ใ้เวรกรรมที่มีแล้วก็แล้วกันไป ใ้
ปัจจุบันทำให้มันดี ทำให้มันดี เราอย่าไปกังวลตรงนั้น โช้.. เราทำมาหากินแล้วได้
มากกว่านั้นอีก เราทำมาหากินดีกว่านั้นอีก

ฉะนั้นของที่แล้วไปแล้วก็ให้มันแล้วกันไป แต่ถ้าเราอยากได้ อยากเล่นนะ พอ
เราไปถึงไปเจอมาก็ได้ ไปเจอสิ่งที่ไม่มีก็ได้ เพราะอะไร เพราะถ้าเจ้าของเขาเฝ้าอยู่ เขา
ต้องการคนไปเฝ้าใหม่ก็ได้ ไปถึงแล้วคนที่ไปจุดไฟ อันตรายถึงเสียชีวิตก็ได้

เราจะไปเสี่ยงทำไม เราไม่ไปเสี่ยงตรงนั้น เพราะมันเป็นลาภที่ไม่ควรได้.. ลาภที่
ควรได้คือสัมมาอาชีพะ เราทำของเรา ทีนี้ลาภที่ควรได้ที่เป็นโลกๆ นะ ลาภที่ควรได้ที่
เราเป็นชาวพุทธ เราเห็นอริยทรัพย์ ทรัพย์จากภายใน ลาภที่ควรได้ สมบัติที่มีอยู่

สิ่งที่มีอยู่คือหัวใจ ถ้ามันสงบสงัดขึ้นมาบ้าง ทำจิตเราสงบลงบ้าง สิ่งนี้ะใน
ตลาดไม่มีขายแล้วเราจะพุดกับใครไม่เข้าใจ เว้นไว้แต่คนที่รู้ เราจะพุดกับครูบาอาจารย์
ของเรา สมาริมันเป็นอย่างนั้นๆ จะมีความสุขมาก ความสุขอย่างนี้มันจะฝังใจไป ภาพ
ประทับใจกับเรามันจะประทับใจของเราไป

แต่นี้มันไปเกิดจากใจ สิ่งที่เกิดจากใจเห็นไหม เราถึงมาพยายามแสวงหา เราต้อง
มีหลัก ศิลเป็นหลักนะ คนเรานะถ้าไม่มีศิลก็ไม่มีหลัก

เราเที่ยวปามาก เขามีคาถามีอาคมกัน แต่เราไม่มี เรามีศิลเป็นที่พึ่ง ถ้ามีศิลเป็น
ที่พึ่ง เรามั่นใจในความสะอาดของเรานะ เรานั่งต่อหน้าฝูงช้างป่าเลย เรานั่งต่อหน้า
เสือ ฝูงเสือนี่ เรานั่งต่อหน้าเผชิญกับมันเลย นั่งหลับตานะ อย่างเรายังเผชิญหน้ากับมัน
เรายังสู้กับมัน ยังหลบหลีกได้ เรานั่งหลับตาเฉยๆ เเลยนะ ใ้มันเข้ามากินหัวเลย

เราเชื่ออะไร.. เราเชื่อมั่นในศิลของเราเห็นไหม นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราเชื่อมั่นใน
ศิลของเรา เวลารักษาศิล ศิลนี้เป็นที่พึ่งได้ ที่พึ่งได้เวลานี้ เวลาวิกฤต ศิลเป็นที่พึ่งได้

เพราะอะไร เพราะใจมันมีหลักใจ เราอบอุ้มของเรา คนที่มีจุดยืนกับคนที่ไม่มีจุดยืน มันต่างกันตรงนี้ไง

ฉะนั้นเราต้องมีจุดยืน จุดยืนคือเรารักษาความสะอาดของเรา รักษาศีลของเราให้บริสุทธิ์ ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลมันเป็นปกติขึ้นมาแล้ว

ถ้าพูดถึงมาแล้วเราทูลศีล ศีลต่างศีลพร้อย เราทำอะไรก็ได้ ความจริง ความอยาก มันเป็นความอยากขึ้นมา ความต้องการขึ้นมา เราทนไม่ได้ เราก็ก็นำไปทำผิดศีล พอทำผิดศีลกันมาแล้วใจเรามั่นคงไหม ใจเราลอกแฉกหรือยัง ใจเราโลเลหรือยัง แต่ถ้าเราใจเรามั่นคงนะ วิกฤตอะไรมันก็ผ่านได้

โห้ ! ในขณะนะ เวลาเขาเจาะภูเขาเห็นไหม ภูเขาที่เขาเจาะกันทีหนึ่ง ๓๐ ปีนะ แล้วทะลุไปนี่ มีสกัดกับก้อน เท่านั้น เขาเจาะภูเขาเจาะเป็นถ้ำไป เพื่อทะลุไปอีกฝั่งหนึ่ง เขาทำของเขาได้ ๓๐ ปี ! นั่งตอกทุกวัน ๓๐ ปี ! ความเพียรของเขาไง เขามีหลักมีเกณฑ์ มีความเพียรของเขา เขาถึงทำได้

เราไปเห็นมหายานนะ พวกเขานี้ อู๋.. สว่าง โพลง ! สว่าง โพลง ! นี้กว้างๆ เขาทำจริงจัง แต่คำพูดมันเป็น โวหาร ของเรา “ช่างกระดิกหู ฐู แลบลิ้น”

ถ้าเราไม่มีจุดยืน เราไม่เข้าใจเรื่องลัทธิศาสนาเลย เราก็ก็นั่ง.. สว่าง โพลง สว่าง โพลง เราก็ก็นั่งหมดเลยจะสว่าง โพลงกับเขาก็พระอาทิตย์ไง แขนงไว้ก็สว่าง โพลงอยู่นั้นแหละ มันสว่าง โพลงมาจากไหน ถ้าไม่มีเหตุมีผลมันสว่าง โพลงมาได้ยังไง เขาทำของเขาจริงจังมากนะ แต่คำพูดเป็น โวหาร โวหารเพื่อไม่ให้จิตมันยึด

ของเราก็ก็นั่งเหมือนกันเห็นไหม ในกรรมฐานเรานี้ ปล่อยให้หมด.. ปล่อยให้หมดทุกอย่างมันเป็นพิธีกรรมเท่านั้นแหละ มันเป็นรูปแบบ ถ้าคิดในรูปแบบเข้าถึงหาเนื้อหาสาระไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีรูปแบบ เราไม่รู้จักเดินเลย มันจะเข้าถึงเนื้อหาสาระได้อย่างไร ถ้ามันไม่มีเป้าหมายเลย มันต้องมีเป้าหมายของมัน

อธิษฐานบารมี.. การตั้งเป้านั้นไม่มีผิด การตั้งเป้าแล้วทำใหม่ ถ้าทำแล้วถึงจุดประสงค์ของเราใหม่ จุดประสงค์นะให้มันสงบเข้ามา แล้วพอจิตมันสงบเข้ามาแล้ว

สิ่งที่ได้ยินได้ฟัง เสียงอะไรต่างๆ ที่เกิดขึ้นมา เสียงลมพัดใบไม้ไหว เราตกใจไหม แล้วเสียงที่เกิดขึ้นมา..

ถ้าจิตเรามีศีล เราไม่กลัวอะไรเลย ถ้าเรามีบุญกุศลนะ เวลาจิตเราจะคิดขึ้นมา เขาจะมาขอส่วนบุญ มันมี เวลา เทวดา อินทร์ พรหม ถ้าจิตเราสงบขึ้นมา คุณิ เห็นไหมเขาจะรักษา เขาจะขอส่วนบุญกุศลจากเราด้วย ถ้าจิตเราสงบ ที่เวลาอุทิศเราส่วนกุศล เราทำบุญอุทิศส่วนกุศลมันเป็นอามิส แต่ถ้าจิตสงบแล้วปัญญามันเกิดขึ้นมานะ

ทำไมเวลาพระพุทธเจ้าบรรลุธรรมขึ้นมา ครูบาอาจารย์ท่านบรรลุธรรมขึ้นมา ทำไมโลกธาตุมันหวั่นไหว ทำไมเทวดา อินทร์ พรหม มาอนุโมทนาด้วย อนุโมทนาเพราะอะไร เพราะเขาได้สิ่งที่ประเสริฐ

เวลาพระพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักร เห็นไหม เทวดาส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไปทำไม เพราะอะไร เพราะเขามีคนสอนเขาแล้ว เหมือนกับเราคนเจ็บไข้ได้ป่วย เรามีหมอ เรามีพยาบาลแล้ว เรามียาที่รักษาเราแล้ว ธรรมจักร ! ในมรรคญาณมันมีแล้ว

แล้วพอพระที่ท่า เวลาเรานั่งสมาธิ ถ้าเรามีสมาธิ เราก็สอนเขาได้แค่สมาธิ ถ้าเรามีปัญญาเราก็สอนเขาได้ด้วยปัญญา สอนได้ ! สอนได้ถ้าจิตเราดี เห็นไหม เขามาภาษาใจ ภาษานึก มาเห็นตัวเห็นตนกันเลย แล้วถามปัญหาเลย ตอบปัญหาเลย สิ่งที่มีมันมีทำไมเขาจะไม่ปกป้อง ทำไมเขาจะไม่ดูแล คนที่ทำจริงขึ้นมา

คุณิ เหมือนกับเด็กที่มันพยายามค้นคว้า เรานะคนเจ็บคนป่วยอยู่ แล้วเขากำลังวิจัยเรื่องยา เราอยากให้เราวิจัยให้จบไหม จบแล้วเราจะได้กินยานั้น เราจะได้หาย

ภาคปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้าใครทำวิจัยในหัวใจ ใครทำมรรคญาณในหัวใจ ถ้าปัญญามันเกิดขึ้นมา มันได้มรรคญาณ มันได้อรหัตตผล มันได้รู้ถึงความจริง อันนี้มันสอนเขาได้ ธรรมโอสธ ธรรมรส รสเกิดจากใจ นี่สิ่งที่ถ้าเราคิดจริง

ทำไมในสมัยโบราณที่เขาบอกว่า เราทำความดีจนอาสน์ที่นั่งของพระอินทร์ร้อน.. ร้อนจนต้องเข้ามาช่วยเหลือ ในพระไตรปิฎกมีมาก พระโพธิสัตว์ที่ว่าทำความเพียร คุยอย่าง พระมหาชนกนะ ว่ายนํ้าอยู่ ๗ วัน ๗ คืน ไอ้พวกนั้นมันไม่ยอมว่าย มันตาย

ห่ากันหมดเลย ว่าอยู่อย่างนี้ ถึงหรือไม่ถึงไม่รู้ ว่าอยู่อย่างนี้ ไปอย่างนี้ ความเพียรเราก็เป็นอย่างนี้

ถ้าจะความจริง อันนี้มีนะ เราทำของเราไป.. ทำของเราไปให้เป็นสัมมาทิฐิ มันจะมีความผิดความถูกบ้างเป็นธรรมดา เริ่มต้นมันจะมีขลุขลัก มันจะมีความผิด เพราะงานไม่เคยทำ งานของหัวใจ มันจะมีขลุขลักบ้าง มันจะอะไรบ้าง

แล้วสิ่งที่ได้ยื่น ได้ฟัง ไม่มีอะไรใหญ่กับเรา เขามาขอส่วนกุศลต่างหาก เขาไม่มีโอกาสแล้ว คนที่ตายไปนะ หมดโอกาสแล้ว ได้แต่อนุโมทนาไปเท่านั้นเอง แต่พวกมนุษย์ยังมีโอกาสอยู่ ยังทำดีได้ ทำชั่วได้

แล้วเรามาสร้างคุณงามความดี แล้วถ้าไม่มีสาขบุญสาขกรรมคือญาติพี่น้องน้อย มันก็มีน้อย ถ้าญาติพี่น้องมากมันจะมีมาก มันจะมีความกระเทือนกันมาก มันจะได้ผลตอบแทนมาก คนมีไม่เท่ากัน จิตนี้อำนาจวาสนาแข่งกันไม่ได้ อำนาจวาสนาต่างๆ สิ่งที่อยู่ในหัวใจแข่งกันไม่ได้แต่ถ้าทำถึงที่สุดแล้วของใครของมัน

แล้วถ้าใครเป็นบ้านใหญ่เรือนใหญ่ ญาติพี่น้องสิ่งต่างๆ จิตวิญญาณที่เป็นเครื่องญาติมาก มันจะเป็นประโยชน์มาก แต่ถ้ามีญาติน้อยคนน้อย มันก็เป็นธรรมดา คนเรามันเป็นธรรมดา ญาติน้อย แล้วมันน้อยตรงไหน มันมีอยู่ แต่มันไม่เป็นไป เพราะอะไร เพราะคนเกิดมานี้ ไม่มีต้น ไม่มีปลาย ทุกคนเกิดมา พระพุทธเจ้าบอกแล้วว่า

“ไม่เป็นญาติ ไม่เป็นพี่น้องกันมา ไม่เคยมีเลย ! ไม่ชาติใดชาติหนึ่งก็ต้องเกิดมา ประสบพบกัน” อันนี้เป็นสัจจะความจริง

ถึงเราจะแสวงหาจากข้างนอกนี้ เรามาทำบุญทำกุศลกัน เราอุทิศสำหรับกัน นี่เป็นเรื่องเพราะว่าเรามีศรัทธานะ มันเป็นเปลือกผลไม้เห็นไหม ศรัทธา ! จันท์ ๕ ! เป็นเปลือกของใจ แล้วถ้าเรามาพยายามสร้างคนกัน เราบอกเปลือกมัน เข้าถึงความรู้สึก เข้าถึงใจเราได้ เข้าถึงทันกันได้หมด การศึกษาทันกันได้หมด

การประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ถึงที่สุดนิพพานเหมือนกันหมด เพราะจิตนี้มันเป็นไปได้ มันทำได้ เพียงแต่ใครมีความวิริยะ มีความอุตสาหะ มีความตั้งใจจริง เพราะ

เป็นงานอันละเอียด เป็นงานของความรู้สึก เป็นความรู้สึกล้วนๆ เอาจิตแก้จิต เอา
ความรู้สึกแก้ความรู้สึก ปัญญาจากภายใน ไม่ใช่ปัญญาจากสติปัญญาจากภายนอก

ปัญญาอย่างนี้ เป็นสิ่งที่ทางการวิจัยเขาทำกัน"ได้เห็นใหม่ โลภียปัญญา โลกุตตร
ปัญญา ทรัพย์จากภายนอก ทรัพย์จากภายใน เราถึงต้องพยายามกันนะ สิ่งที่อาศัยเราก็
อาศัยไป เพื่อประโยชน์ของเราเอวัง